

Mester Györgyi

A Család nemzetközi napja - A bábkészítő

A városkában ő volt az egyetlen bábkészítő mester. Hosszú évtizedek óta űzte a mesterségét, és a saját kezűleg készített bábokat olyan nagy becsben tartotta, úgy szerette, mint más a gyerekeit. A szakmája azonban hiába volt olyan ritka, csak nagyon keveset keresett vele. Különösen, amióta megöregedett, és gyengülő látása miatt, egyre kisebb számú megrendelést tudott teljesíteni.

A kisváros egyik neves általános iskolájában az iskola alapításának 20. évfordulója alkalmából a gyerekek bábjátékot terveztek előadni. A történet valamennyi szereplője rendelkezésre állt az iskolai szertárban, báb formájában, csupán egy hiányzott, mégpedig a legfontosabb, a főszereplő udvari bolond.

Az egyik kisfiúnak, aki a bábkészítő szomszédságában lakott, eszébe jutott, hogy a hiányzó bábót megrendelhetnék az öreg mestertől.

Be is kopogtatott az öregúrhoz, és előállt a kívánságukkal: szeretnének egy olyan bábót csináltatni, amilyen még senki másnak nem volt, mivel ettől függ az előadásuk sikere.

A mester megörült, hogy újra szükség van a munkájára, és egyből rábólintott. Megígérte, hogy elkészíti a csudabábót, aminek a kinézetét még aznap este meg is tervezte, megrajzolta. Olyan színesre, olyan pompásra akarta csinálni, hogy maga a báb is növelje az ünnepi előadás fényét.

Csak másnap felkelvén jutott eszébe, hogy a pénze épphogy a megélhetésére elég, arra nem, hogy színes, drága anyagokat, és a még szükséges kiegészítőket megvásárolja. Előre soha nem fogadott el pénzt a munkája ellenértékeként, mert mi van akkor, ha mégsem tetszik a megrendelőnek a báb?! Ehhez szigorúan tartotta magát, mármint az utólagos fizetéshez.

De akkor mi legyen? Régről maradt ugyan néhány remekbe szabott bábfigurája, de azokat a gyerekeiként szerette, és semmiképpen nem kurtította volna meg az öltözetüket, nem szedte volna szét őket semmi pénzért, még az új csudabáb kedvéért sem. Hiszen ez a néhány öreg báb volt az ő mesterségének a címere.

Sokat töprengett rajta, mit tegyen, még az éjszaka jó részét is ébren töltötte, aztán csak elaludt, de az utolsó gondolata az volt: visszamondja a báb elkészítését, bármilyen csorbát is ejt a hírnevén a megrendelés elutasítása.

Amíg ő aludt, a kredenciókban az öreg, évtizedekkel azelőtt készített bábok életre keltek, és elkezdtek tanakodni.

Az aranybrokát ruhát viselő királykisasszony kényeskedve mondta, hogy még rájuk nézve is kellemetlen lehet, ha a bábkészítő nem teljesíti a megrendelést. Hiszen ebből az emberek arra következtetnek majd, hogy nem képes elkészíteni a figurát, nincs is róla elképzelése, nem elég gazdag már a fantáziája.

A királyfi azonban kardoskodott, hogy azért ez nem ilyen egyszerű: egy mester az mester marad, akárhogyan is alakul a helyzet, a régi dicsősége, elismertsége nem függhet egy megrendelés elutasításától.

A pihés bundájú nyuszi báb a királylány, a lompos szőrű farkas a királyfi pártjára állt.

Az utóbbi véleményét támogatta a csipkevarrónő is, aki mindig igen büszke volt a ruhája gazdag fodraira.

Hasonlóképpen gondolkodott a „Piroska és a farkas” mese nagymama figurája, aki ragyogó gyöngyeit köszönhette az öreg mesternek.

Ali baba senkinek nem állt a pártjára, neki egyéni véleménye volt, mégpedig az, hogy nincs olyan mester még a fővárosban sem, aki nagyobb gonddal készítette volna el az ő kunkori orrú papucsát, és fényes szaténból készült turbánját.

A bábok közül csupán egy nem szólalt meg az ügyben, csak csendben hallgatott és medítált: ő egy szokatlan báb volt, személyében az öreg bábkészítő a mesés India egyik isteni alakját, a sokkarú Siva istennő kicsinyített mását alkotta meg.

Az egyik állatbáb, a bölcs bagoly, szintén hallgatott. Ő azonban nem azért, mintha nem lett volna véleménye. Nagyon is volt, és amikor látta, hogy társai milyen tanácstalanok, elmondta, mit gondol.

- *Mi már olyan régóta a mester birtokában vagyunk. Gyerekeiként szeretgetett, őrzött bennünket, mi voltunk az ő családja, meg nem vált volna tőlünk semmi pénzért. Eszébe sem jutott, hogy hozzánk nyúljon, szétszedjen bennünket egy új báb kedvéért. Most itt lenne az alkalom, hogy mindezt megháláljuk neki.*

Szavait nagy csend fogadta, és mégis, mindenki megértette, hogy a bagoly mire gondolt.

Elsőnek a nagymama, mint a legöregebb és legmegfontoltabb közülük, szólalt meg.

- *Én felajánlom a két legszebb gyöngyömet a nyakláncomból, hogy a mester azokat az udvari bolond sapkájának kacskaringós szarva végére illeszthesse. Biztosan jól fognak ott mutatni, nekem pedig marad még elég gyöngyöm.*

A csipkevarrónő a csipkéi egy részét ajánlotta fel.

- *Ebből remek nyakba való fodor készülhet az új báb számára - jegyezte meg.*

Ali baba közölte, átadja az új jövevénynek hegyes végű, kunkori orrú papucsait, amelyek olyan formásak, hogy igazán láb se kell beléjük.

- *Nekem egyébként is szorították már a lábamat - tette hozzá.*

A királylány tarkabarka, rombuszmintás, fényes brokát anyagú felsőszoknyájáról mondott le, mivel az úgyse divatos már.

- *Egy bolondnak még megteszi - selypegte kényeskedve.*

A lompos szőrű farkas a bundájából hajnak valót javasolt, a nyuszi pedig nagylelkűen a szájában fityegő répát akarta átengedni a készülendő új bábnak. Őt azonban a társai erről lebeszélétek.

Az addig szótlán Siva istennő bábát eddig még sohasem hallotta senki megszólalni. Most nagy meglepetésükre felajánlott kettőt a karjai közül, mondván, neki marad még elég.

A királyfinak már nem is akadt más dolga, mint éles kardjával a felajánlott kelmedarabokat, csipkét, hajnak való szőrdarabkát levágni, a gyöngyöket lepattintani, a papucsot lefeszégetni Ali baba lábáról. Siva istennő a szokott nyugodtságával fogadta, amikor két karjától megszabadították, még csak fel sem szisszent.

A bábok a sokféle holmit egy kosárkába gyűjtötték, majd azt a nyuszi, puha talpain osonva, óvatosan odaállította az öreg mester ágya mellé.

Amikor a bábkészítő reggel felébredt, nagyon elcsodálkozott, hogy is kerülhetett oda mindenféle olyan kelme, ami az új bábhoz szükséges. Aztán felismerve az anyagokat és az egyéb kellékeket, rájött, régi kedves bábjai ajándékozták meg ezzel, meghálálva, hogy elkészítette, családtagként szerette, megőrizte őket, és sose mondott le róluk, nem adta el őket.

Az udvari bolond bábfigurának az egész iskola a csodájára járt. Igazi remekmű lett, olyan szépen sikerült, hogy az ünnepi előadás után az iskola előterében egy vitrinben kiállították, hogy minél többen gyönyörködhessenek az öreg bábkészítő mester keze munkájában.